

Від переживань у мене спітніли долоні. Я сподівався, що Ленині долоні були сухі. Лелечки, а що як вона відпустить руки й гучне з висоти другого поверху додолу?! І тоді я згадав про матрац.

І поки Лена, зібравши всі свої сили, висіла на мотузці, я стягнув із маминого-татового ліжка матрац, виволік його в коридор, зіпхнув сходами донизу, протягнув крізь тісний передпокій, відчинив вхідні двері, подолав приганкові сходи й попер до саду. Матрац був важенний. Дорогою я збив прабабусину світлину, і вона впала на підлогу. Скло розбилося на друзки. Але добре, що розбилося скло, а не Лена.

Коли я врешті-решт допхався до саду, то з Лениного виразу обличчя зрозумів, що вона ось-ось звалиться вниз.

— Який же ти тютя, Трілле! — сердито засопіла вона.

Ген угорі розвівалися на вітрі її чорні мишачі хвостики. Я вдавав, що не почув її слів. Вона висіла просто над живоplotом. Саме туди мені треба було покласти матрац. Поверх живоplotу. Що нам із того, якби я поклав його в якомусь іншому місці?

РУКИ
ВГОРУ!

Такий намір мав дідусь. Він саме підійнявся сходами з підвалу, щоб випити кави. Дідусь щуплявий, зморшкуватий і з побляклим чубом. І найкращий серед усіх дорослих, яких я знаю. Він саме скинув свої дерев'яні шкарбани й засунув руки в кишені комбінезона. Дідусь завше ходить у комбінезоні.

— О, Тріллуньо й сусідка-лелітка, — мовив він і вклонився. — Здається, нас привела сюди одна й та сама потреба.

Мама сиділа у вітальні й читала газету. Вона не помітила, як ми зайшли. Бо то була звичайнісінька річ, що нашу кухню захоплюють Лена й дідусь, хоч ніхто з них тут не живе. Вони просто приходять та й усе. Лена так часто навідується, що майже стала сусідкою самій собі. Дідусь схопив із кухонного столу кишеньковий ліхтарик і навшпиньки підкрався до мами.

— Руки вгору! — крикнув він, цілячись у неї ліхтариком, мов пістолетом. — Кава або життя, пані Карі!

— І печиво! — задля повного порядку додала Лена.

Нам, цебто Лені, дідусеві й мені, кава та печиво дістаються майже завжди, коли ми того забажаємо.

Лена заверещала не своїм голосом, і з тієї миті геть усе пішло догори дригом.

Теличка так перелякалася Лениного вереску, що підскочила десь на пів метра вгору і з гуркотом застрибнула на катер. А на борту теличка мов сказала. Вона стала мукати, задерши голову до неба, та брикатися. Кіт і кролики кинулися врозтіч. Курка № 4 і півень то злітали, то опускалися вниз, кудкудакали й кукурікали. Козел ошелешено розглядався навколо і водночас гидив на палубу. І до цього всього теличка ще й посковзнулася на козлиних какулях і вдарилася ратицями об вікно з напівізжованою шторкою так, що воно розбилося. Усе перебувало в одному-єдиному русі — пір'я, какулі, кульбаби й кролики.

Ми з Леною стояли, звівши руки, й тільки дивилися. Урешті-решт теличка скочила в море — лишень плюснуло.

Аж тут з'явився дядько Тур. На теличчине щастя. На нашу біду.

— Що це тут у біса діється?! — крикнув він так, що його, напевно, почули в Колумбії.

